

פתח דבר

אנו מודים להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו החתן הת' הרב מנחם מענדל שיחי' עם ב"ג הכלה מרת אסתר תחי'.

התודה והברכה מובעת בזה לבני משפחתנו, ידידינו ומכרינו שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף בשמחתנו ולברך את צאצאינו שיחי' בברכת מזל טוב וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות.

מיוסד על הנהגתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע שחילק 'תשורה' בחתונת הרבי מה"מ, מוגשת בזה תשורה מיוחדת, ובה:

א. צרור סיפורים מרתקים מהרבי נשיא דורנו, בפרסום ראשון, כפי שראה בשעתו אבי הכלה בעת היותו בבית חיינו.

ב. תדפיס שני מתוך הספר "חשיבה גאולתית", ובו לקט נושאים המבארים כיצד ניתן להתרגל בימינו למעמד ומצב ד"ימות המשיח".

בפתח התשורה הוספנו מכתב מכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו שנשלח לאבי הכלה.

תודתנו נתונה למערכת המגזין "דרך המלך", על הבמה המכובדת בפרסום המאמרים, ולעורך הרב מנחם מענדל ערד על עזרתו הרבה.

הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כבודו ואת בני ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י בברכות מאליפות מנפש ועד בשר, ובמיוחד בברכה העיקרית - שנזכה ללכת משמחה זו, לשמחה העיקרית "שמחת עולם על ראשם" בהתגלותו המידית של הרבי מה"מ תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

משפחות

נוטיק-כהנא

יום הבהיר כ"ח סיון ה'תשנ"ה
יום בו הגיעו כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
והרבנית הצדקנית, איש וביתו, לארצות הברית.

**מכתב שקיבל אבי הכלה המשפיע הרב ברוך
מנחם הכהן שיחי' כהנא כתשובה עבור בקשת
ברכה על עבודת התפילה**

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, י"ד ניסן ה'תשמ"ה
ברוקלין, נ. י.

האברך ברוך מנחם שי' הכהן

שלום וברכה!

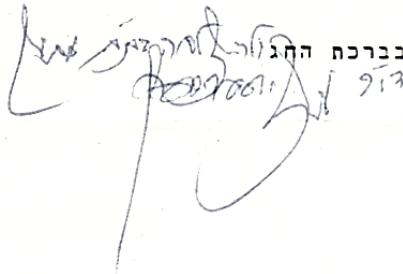
המכ' והדו"חיים נתקבלו, ות"ח.

לקראת חג המצות, זמן חירותנו, הבא
עלינו ועל כל ישראל לטובה, הנני בזה להביע
ברכתי לחג כשר ושמח ולחירות אמתית, חירות
מדאגות בגשם ומדאגות ברוח - בכל דבר המעכב
עבודת ה' בשמחה ובטוב לבב.

ולהמשיך מחירות ושמחה זו בימי כל השנה

כולה.

ובפרט שעבודת השם, כמצווה עלינו בתורתנו
תורת חיים, הרי היא בכל עניני האדם ובמשך כל
היום וכל הלילה, וכמו שנאמר בכל דרכיך דעהו.

בברכה החגורה
9/27

מבית חיינו - פרסום ראשון

צרו ספורים מבית חיינו בפרסום ראשון, מפי אבי הכלה הרב ברוך מנחה הכהן שיחי' כהנא, משפיע בשיבת תומכי תמימים ליובאוויטש קריית גת.

א. המפרט - הרי זה משובח

בשנת תש"נ זכיתי לכתוב את היומן של העלון "בית חיינו", שאז החל להתפרסם בארץ הקודש בצורה מסודרת (ע"י גיסי הרה"ח יצחק ברנדלר שיחי'), והרבי מאוד עודד את זה.

על גליון ה-17 שהוכנס אל הרבי, ענה הרבי "נת' ות"ח ובטח ימשיכו בזה וכל המפרט הרי"ז משובח וכו' אזכיר על הציון".

אח"כ כתבתי לרבי בקשת ברכה, שהעיסוק בכתיבת היומן ב"בית חיינו" לא יפריע ללימודים וכו'. הרבי הקיף בעיגול את המילים "שלא יפריע", וכתב "ואדרבה אזכיר עה"צ".

ב. "נו, גם זה יהי'..."

בתשרי תשמ"ח (שנת הקהל) הגיע קהל גדול מאוד של אורחים לבית חיינו. הרב משה ירוסלבסקי ע"ה (שהי' מנהל את ההכנסת אורחים) לא ידע מהיכן ישיג מקומות לינה לכל האורחים, והי' מאוד מודאג מכך. בא' הימים, עמדתי בפרוזדור ליד ג"ע התחתון. הרבי יצא מחדרו ופתאום הבחין בר' משה שעמד בסמיכות מקום. הרבי פנה אליו ושאל אותו: "אכילה איז פאראן?" [אכילה - יש?], ר' משה הנהן בראשו לחיוב, והרבי המשיך ושאל: "שתי' איז פאראן?" [שתי' - יש?] ור' משה שוב הנהן בראשו, והרבי המשיך ושאל: "לינה איז פאראן?" [לינה - יש?] וכאן ר' משה שתק.

ואז הרבי אמר לו בחיוך: "נו, דאס וועט אויכעט זיין" [נו, גם זה יהי'], תוך כדי שמניף בידיו הקי'.

ג. "מה אכפת לך?"

בערב יום הכיפורים לפני מנחה הרבי נהג להיכנס עם שקית נייר גדולה,

מלאה במאות מטבעות, והי' משלשל מספר מטבעות לכל אחת מהקופות שהיו על השולחנות לאורך בית הכנסת. בא' השנים במהלך החלוקה בקופות, נגמרו המטבעות בשקית. הבחורים שהבחינו בכך והיו בסמיכות מקום, המתינו לרגע שבו יניח הרבי את השקית הריקה, ע"מ לזכות בה. אלא שמיד כאשר הניח הרבי את השקית, מיהר המזכיר ולקח את השקית. ואז שמעתי את הרבי פונה למזכיר ואומר: "וואס ארט דיר?" [מה אכפת לך?]. המזכיר הניח את השקית, ומיד זכה בה א' הבחורים.

ד. צופה ומביט

זה הי' כמדומני בשנת תשמ"ט. יום א' בכניסת הרבי לתפילת מנחה, עמד בבית הכנסת (למטה) יהודי בוכרי, חבוש בכיפה בוכרית. כאשר הרבי עבר לידו, שאל את הרבי משהו ברוסית. הרבי נעצר והקשיב לשאלתו, לפתע הרבי הרים את ראשו כמסתכל כלפי מעלה והשיב לו: "דא" [כן], והמשיך למקומו לתפילת מנחה. עם סיום התפילה, ניגשנו אליו ושאלנו אותו מה הי'. וכך סיפר לנו: בזמן מלחמת העולם השני' ניתק הקשר עם אביו ומאז נעלמו עקבותיו, ועכשיו שאל את הרבי אם אביו עדיין חי, והרבי השיב לו במפורש שכן.

ה. ח"י מטבעות

בא' השנים בח"י אלול כאשר הרבי יצא מהזאל הקטן אחרי תפילת מנחה, עמד בפרוזדור בחור עם המקורב שלו והמזכיר הצביע על המקורב ואמר לרבי שהוא מתחתן היום. הרבי הכניס את ידו לכיס של הסירטוק והוציא חופן מטבעות של 5 סנט ונתן לו. לאחמ"כ ניגשנו אליו ואמרנו לו שיספור את המטבעות וראה זה פלא - בדיוק ח"י (18) מטבעות בח"י אלול.

ו. נושע במילה אחת

יום א' נכנס ל-770 חסיד ויז'ניץ וסיפר שהרבה שנים לא זכה להיפקד בפרי בטן, וביקר אצל רופאים רבים וללא הועיל, וקיבל ברכות בלי סוף מהרבה אדמו"רים ולא עזר. ובשנה שעברה כשעבר אצל הרבי, אמר לו הרבי מילה אחת - "בקרוב", וב"ה זכה להיפקד בזש"ק.

ז. קדיש אחרי סיום

בתשעה באב תש"נ כאשר הרבי יצא מבית הכנסת בסיום אמירת הקינות, החל מיד א' התמימים לומר ברמקול סיום מסכת, תוך כדי שהרבי נכנס למעלית בדרכו

לחדרו הק'. כאשר הרבי החל לצאת מהמעלית, נעצר והקשיב להמשך הסיום שנשמע ע"י הרמקול גם בפרוזדור למעלה. הבחור - שהי' למטה - לא ידע שהרבי מקשיב לסיום שלו, וכשסיים לומר את ה"יהי רצון" שאומרים אחר הסיום, נהי' שקט. ואז הרבי שאל: "ער זאגט ניט קיין קדיש? נאך אלע גמרות שטייט דאך א קדיש". [הוא לא אומר קדיש? הרי בסוף כל הגמרות נדפס קדיש]. הרבי חיכה מספר רגעים אבל הודיעו לרבי שהוא כבר הלך, הרבי עשה בידו תנועת ביטול והמשיך לחדרו.

ח. סיום הש"ס

בערב פסח תשמ"ח, תפילת שחרית התקיימה בביתו הק' של הרבי ברחוב פרזידנט, והי' קהל מאוד קטן, כ-2 מניינים. בסיום התפילה שאל הרבי: "פאראן איימיצער וואס האט א סיום?" [האם יש מישהו שהכיין סיום מסכת?].

א' התמימים פנה למזכיר ואמר שהכיין סיום על מסכת מכות. וכאשר המזכיר אמר זאת לרבי, הרבי הסתכל על הבחור ואמר "זאל זיין בהצלחה רבה" [שיהי' בהצלחה רבה].

ומיד החל הרבי באמירת שיחה שנמשכה כ-5 דקות, שבמהלכה הרבי עשה סיום בקיצור על הש"ס וקיסר זאת לסוף ותחילת הרמב"ם, ולתחילת וסוף החמשה חומשי תורה, ובסיום השיחה הרבי עלה לחדרו. לא חלפו מספר דקות והמשב"ק ר' ש"ב גאנזבורג שיחי' ירד מהקומה השני' ובידו 3 בקבוקי יין קטנים שהרבי מסר כהשתתפות בסיום שערך הבחור, ובידו השני' ח"י דולרים עבור הבחור שערך את הסיום.

ט. משקה מרוסי'

בא' השנים בערב פסח בבוקר, מיד אחרי תפילת שחרית הרבי הוציא ע"י המזכיר הרב חדקוב ע"ה בקבוק וודקה מרוסי', עבור הבחורים ע"מ שיסיימו את זה לפני סוף זמן אכילת חמץ. על הבקבוק הי' רשום (כנראה ע"י מי ששלח אותו) "דער רבי זאל זיין געזונט. דוד". כמובן שאנו הבחורים אמרנו ע"ז לחיים בשמחה.

יוד. "יראה כהן בציון"

בחוה"מ פסח תשמ"ח, הגיע הגאון הרב יאלעס אב"ד פילדלפי' מלווה בכני משפחתו לביקור אצל הרבי (כמנהגו כל חוה"מ להקביל פני רבו ברגל). הוא שהה בג"ע התחתון עם הרבי כרבע שעה. בסוף היחידות הרבי יצא ללוותו בפרוזדור לכיוון הדלת הראשית, תוך כדי שמאחל לו "יראה כהן בציון", כאשר הרבי התקרב

לפתח הבחין בשתי נשים מבני משפחתו שעמדו בשני הצדדים של הדלת הראשית. לפתע הצביע הרבי לעבר אחת מהן וסימן לה שתעבור לצד השני, וכשעברה התקדם ונעמד בפתח וחיכה עד שהרב יאלעס נכנס לרכב. יש לציין שהייתה זו הפעם האחרונה בה נפגש הרב יאלעס עם הרבי היות ונפטר בקיץ תשמ"ח.

יא. ליווי שמיימי

בקיץ תשמ"ט נכנסו הרבנים הראשיים דא"י הרב מרדכי אליהו והרב שפירא ע"ה ליחידות אצל הרבי, ושהו שם למעלה משעה. בסיום היחידות הרבי יצא ללוותם, ונעמד בפתח הראשי של 770. אנו הבחורים עמדנו משני צידי השביל, ושרנו "כי בשמחה תצאו", והרבי עודד את השירה בידו הק'. אחרי שנכנסו לרכבם ונסעו, המזכיר סימן שהם כבר נסעו, אבל הרבי המשיך לעמוד וללוות במבטו משך זמן, תוך כדי שאנו ממשיכים בשירה. ושוב המזכיר מסמן, אבל הרבי ממשיך בעמידתו. כך זה נמשך כ-25 דקות, והדבר היי פלא גדול. אח"כ עשינו חישוב שזה זמן הנסיעה לשדה התעופה, והתברר שהם נסעו ישירות לשדה התעופה כדי לחזור לאה"ק. והרבי ליווה אותם במבטו בדרכם לשדה התעופה.

יב. כי בשמחה תצאו

בל"ג בעומר תש"נ השתתף ב'פאראד' הרב משאש, רבה הספרדי של ירושלים. בסיום התהלוכה המתין הרב ליד חדרו הק' של הרבי, וכשהרבי פגשו, ברכו ב'יאריך ימים על ממלכתו' ועוד. בצאתו, הרבי יצא ללוותו דרך הדלת הצדדית. אנו התמימים שהבחנו לפתע שהרבי נעמד בפתח ללוותו, התחלנו לנגן "הנה מה טוב ומה נעים" כי בניגון הזה הרבי סיים את התהלוכה לפני מספר דקות. אבל הרבי ששמע שאנו מתחילים את הניגון הזה החל לנגן "כי בשמחה תצאו", והניף ידו מספר פעמים.

יג. תן לו מאה

בשנת תש"נ הגיע לרבי יהודי תימני מבוגר ממושב ברקת, ושהה בבית חיינו משך זמן. לפני נסיעתו חזרה לאה"ק, עבר בחלוקת דולרים, ואמר לרבי שהוא חוזר לארץ, והוא מבקש דולרים לברכה עבור החברים שלו. הרבי פנה למזכיר ואמר לו "גיב עם א הונדערטער" [תן לו מאה], המזכיר נתן לרבי חבילה של \$100 והרבי נתן לו ע"מ שיחלק לחבריו.

יד. "דברים טובים באים בהפתעה"

בתש"נ באחד הימים, הרה"ח חיים גוטניק ע"ה הגיע מאוסטרלי ל-770, ונכנס בדיוק בסיום תפילת מנחה, ונעמד בצד הדלת האחרונה שבסוף הזאל למטה. וכשהרבי עבר לידו והבחין בו, נעצר ואמר לו בחיוך: "אלע גוטע זאכן קומען אום באריכטערהייט" [כל הדברים הטובים באים בהפתעה].

טו. אפיית מצות

כאשר הרב מרדכי מענטליק ע"ה הי' ראש הישיבה ב-770, הי' אחראי על אפיית המצות של הרבי. אחרי פטירתו בשנת תשמ"ח, זה עבר לאחריותם של הרבנים לאבקאווסקי שיחיו, והם החליטו להוסיף בהידור, וקראו לכמה תמימים ואני בתוכם, שנברור את החיטים לפני הטחינה אחד אחד.

אח"כ כשהרב פיקארסקי עשה את המכירת חמץ עם הרבי בליל בדיקת חמץ, סיפר על כך לרבי. הרבי הרים את ידו בתנועה של התפעלות.

שנה אח"כ, בתשמ"ט, הוספנו עוד הידור - שטחנו במטחנת יד. גם אז הרב פיקארסקי סיפר זאת לרבי בסיום מכירת חמץ של אותה שנה. הרבי התעניין אם עשו את זה גם למצות שהוא מחלק, ואח"כ אמר: "גיב זיי איבער א גרויסן ישר כח" [תמסור להם ישר כח גדול]. (שמעתי מהרב לאבקאווסקי שיחיו - אנו המשכנו בזה עד תנשא).

טז. שיחה פתאומית

בערב ר"ח סיון תשמ"ט בשעה 19:10, כמה דקות אחרי סיום סדר נגלה, רוב הבחורים הלכו לאכול. נשארנו מס' בחורים ב-770. לפתע ירד במהירות ר' יונתן אקנער שיחיו (מי שהי' אחראי על הרמקולים), ובידו רמקול, והודיע שעוד מעט הרבי ירד לומר שיחה. מיד התקבצנו קרוב לסטענדער, ואכן הרבי ירד כשהוא לבוש בסירטוק משי (שאז זה הי' חידוש) והחל באמירת שיחה. מסביב עמדנו כ-2 מניינים של בחורים וכמה בודדים מאנ"ש. יש לציין שבאמצע השיחה הרבי בירך "און זאל זיין שידוכים טובים" [ושיהיו שידוכים טובים] - ברכה לא שיגרתית. רק לקראת סיום השיחה הגיעו עוד אנ"ש ותמימים.

חשיבה גאולתית ח"ב

מבוא

נמצאים אנו בתקופה מיוחדת, שהרבי מה"מ הצביע עליה כעל תקופת ימות המשיח. תקופה חדשה זו, המבשרת את תחילת פעולותיו של מלך המשיח בעולם - לאחר התגלות מציאותו - מאופיינת בניסים רבים ובהתחלת קיומם של יעודים גאולתיים רבים, שנאמרו ע"י הנביאים אודות עידן גאולת עם ישראל.

הגילוי האלוקי העצום שפרץ לעולם לפני למעלה מ-2 עשורים, בהתגלות מציאותו של מלך המשיח והתחלת פעולותיו בשנת ה'תש"נ, חולל שינויים מרחיקי לכת בחיי רוב רובם של אוכלוסיית העולם;

המלחמה הקרה ומאזן האימה בין הגוש המזרחי לגוש המערבי - כבר מזמן מאחורינו, ותקציבי עתק שהושקעו בעבר בהתחמשות צבאות בטילים בליסטיים - מופנים יותר ויותר לרווחה, תרופות ועזרה למדינות מעוטות יכולת.

כתוצאה מהפניית אותם תקציבי ענק למדינות נחשלות, זינקה תוחלת החיים במדינות העולם השלישי באחוזים רבים, והפער בין מדינות מתועשות בעולם המערבי לבין אותם מדינות עניות - הצטמצם. במידה לא מועטה, תרמה לכך גם טכנולוגיית התקשורת החדשנית, שהפכה את העולם כולו לכפר גלובלי קטן, בו כולם יודעים על כולם וכולם עוזרים לכולם.

מול עינינו רוקם עור וגידים החזון הנבואי "וכתתו חרבותם לאיתים וחניתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיהו ב, ד).

לאידך, תוכנות חשיבה חדשות שוטפות את האנושות וגורמות למנהיגים להבין - שתפקידם האמיתי של המדינות החזקות הוא דווקא לעזור למדינות החלשות להתפתח ולצמוח, וכי כל הטבה כלכלית באותן מדינות חלשות - לא זו בלבד שלא תפגע, אלא אדרבה - תחזק כלכלית את אותן המדינות החזקות.

ההנהגה האלוקית, הניסית והמופלאה של ימות המשיח, הציבה גם אתגרים חדשים לאנושות בכלל, ובפרט לעם ישראל, המהווה את הנציגות האלוקית בעוה"ז. אתגרי עם ישראל בגלות, אינם האתגרים של זמן הגאולה ומאפייניה

שונים מן הקצה אל הקצה. למעשה, כל פרט ופרט מן החיים, מחייב בזמן הגאולה שינוי בגישה שלנו כלפיו. הן ברמת החשיבה, והן ברמת הביצוע.

מטבע הדברים, מתקשה האנושות לצאת מהקבעון המחשבתי שהשתרש במשך אלפי שנות גלות, לא קל להתחיל לחשוב ולראות דברים ברמה גאולתית. למעשה, נוצר פער מהותי בין מציאות ההווה - המציאות האמיתית והגאולתית, לבין ההבטה שלנו על החיים והמאורעות היום-יומיים - שנתפסים אצלנו בחשיבה ותחושה גלותית, מציאות זו גורמת לנו לא לחוש את השמחה וההנאה, ההרחבה והשפע, השלום והאחוה - מהמציאות הגאולתית בה אנו שרויים.

מבלי משים, סביבנו שוררת מציאות גאולתית - ובתוכנו, גלות פנימית...

משל למה הדבר דומה; לאדם שיצא ממלחמה איומה, וגם כאשר הוא מגיע למדינת רווחה - בתחושותיו, רגשותיו ומחשבותיו, הוא עודנו בימי המלחמה האיומה. אותו אדם אומלל, שלא מתחבר למציאות ההווה - סובל לחינם. זוהי פחות או יותר המציאות, בו נמצאים כולנו ללא יוצא מן הכלל; חיים בתקופת גאולה, אבל הראש נשאר בגלות. לא הצלחנו לפרוץ את גבולות הקבעון המחשבתי שלנו, ועודנו שרויים 'בתוך הקופסא', קופסא שחורה, גלותית וחלודה, בת אלפי שנים.

במצב כזה זקוקים לפסיכולוג, הלא הוא הרבי מלך המשיח, שבמשך כל שנות נשיאותו - ובעיקר החל משנת תשמ"ח בה הכריז שנכנסו לתקופה חדשה - מאמן את כל האנושות לחשיבה חדשה ולאימוץ גישה גאולתית, ממגננה למתקפה, מהסתגרות להשפעה, ומדמיון - למציאות!

בשיחותיו הרבות במשך אותן שנים, משנה הרבי את כל הגישה והחשיבה של האנושות כיצד עלינו לחיות נכון וכיצד עלינו להתמודד עם האתגר החשוב ביותר בהיסטוריה, וכיצד - על משקל דבריו הקדושים לרב מרדכי אליהו זצ"ל בשנת תשנ"ב - לעבור את מפתן הדלת של הגאולה, לסחוב את הגאולה אל החיים שלנו, ולמעשה - להשליך את החשיבה הגלותית אל פח האשפה של ההיסטוריה.

תדפיס זה שלפניכם, מתוך הספר "חשיבה גאולתית", מלקט מתוך השיחות של הרבי מלך המשיח, ובמיוחד של השנים האחרונות, את אותם תובנות חשיבה גאולתיות, והופך אותן לחשיבה חדשה ולדרך חיים סלולה ובטוחה, בה צועד הקורא בתקופה רבת הוד זו.

בתפילה ובתקווה שספר זה יהווה נדבך חשוב בשינוי התודעתי שעל כולנו לעבור, ולקיום הוראת מלך המשיח 'להכין את עצמנו ואת כל העולם סביבנו לקבלת פני משיח צדקנו', תיכף ומיד **ממש**.

הבית היהודי

להשתדך עם מישהי טובה ממני?!

✘ חשיבה גלותית:

גבר צריך להרגיש בכל התחומים בחייו, עליונות על אשתו. הוא ראש המשפחה, המנהיג, המוביל. לא מתאים שאשתו תהיה מוכשרת ומוצלחת יותר ממנו. לא בריא שהגבר בבית, ירגיש בצילה של האישה...

לשמוע הצעת שידוך של בת מוכשרת, מוצלחת, חסידית, ידענית בהלכה ובהשקפה חסידית יותר ממני?! להיפגש עם בחור פחות ממני?! לא בא בחשבון!

גם במאמרי חז"ל רבים, ישנה אסמכתא לגישה זו. החתן בחתונה מכונה 'נחות דרגא', כלומר: הוא, ה'תמים' הידען והחסיד, יורד מעט מדרגתו אל דרגתה של הכלה - כדי להקים יחד בית בישראל. כך גם הכלה; שמה נגזר, מלשון 'כלות הנפש', המבטא השתוקקות להתעלות ולהגיע לדרגתו של החתן, ולא להשפיל את עצמה לרמתו...

✓ חשיבה גאולתית:

כבר בהגיעו לארצות הברית, הקים הרבי הריי"צ מסגרות של נשים ללימוד חסידות, ובעידודו אף פעלו גדולות ונצורות למען הפצת יהדות. פעילותם התבססה והתרחבה, ע"י הרבי מה"מ, אחר עלותו לכס הנשיאות ב"י שבט.

בתורת החסידות מובא, שבגאולה, כאשר יתגלה שרשם של הספירות העליונות - יתברר שלמעשה ה'מקבל' - המסמל את האישה - נעלה בשורשו יותר מ'המשפיע' המאפיין את הגבר. בימינו, כאשר אנו עומדים על סף הגאולה, מתחיל להתגלות בתוך הספירות ההשפעה משורשן של הספירות. ומכיוון שספירת המלכות בשורשה, נעלית יותר משאר הספירות, מתבטא זה בהתחזקות הדומיננטיות הנשית ומעמד האישה במשפחה, המייצגת את ספירת המלכות והשפעתה על הספירות שמעליה.

תופעה זו מתחילה להראות כבר היום, גם בעולם הרחב. זאת מכיוון שכל דבר בעולם הזה משתלשל משורשו הרוחני. בעולם החב"די, המחובר בצורה מודגשת

לעולם הספירות, נראה הדבר ביתר־שאת. נשים מאיישות תפקידים מכובדים, מגיעות להישגים מרשימים בלימודי חסידות, מגלות בקיאות מדהימה בהלכות, מקפידות על מנהגי חב"ד ומקושרות בתמימות, באמת נוקבת וברצינות תהומית לרבי מלך המשיח.

בנוסף לכך, לא אחת, מעודדות הנשים את בעליהן לפתוח או לפחות להצטרף למסגרות לימוד. הן מעלות את הבעל ואת המשפחה כולה, לאטמוספירות חסידיות כאלו, שהבעל לא תמיד האמין שהוא שייך אליהן וגורמות לו להיות משפיע רוחני בבית.

אולם, היות והדבר מתרחש כחלק מתהליך גאולתי - בו יתעלו כל הברואים לשלימותם - לא מזיקה התופעה להשפעה של הגבר. אדרבה, תפקידה של האישה היא לגלות את הכוחות שקיימים בבעלה. 'אפקט ההשפעה' שלה, מתבטאת בכך שהיא מגבה אותו בכוחותיה, באמצעותם יוכל הבעל להביא את היכולות הנעלמות שבו מהכח אל הפועל.

אל להם לבעלים, לדאוג לעליונותם. ישנם דברים בסיסיים, שלעולם לא ישתנו בתכונות הנפש של המין האנושי, שישאירו את הבעלים בעליונותם - גם בימות המשיח, כמו לדוגמא: ראייה כוללת והסתכלות אסטרטגית של הגבר, אל מול ראיית פרטים והתנהלות ממוקדת של הנשים, המאופיינים בחילוק שבין 'חכמה' (משפיע והגבר במשפחה) אל מול 'בינה' (האישה והמקבל במשפחה) ובתחומים רבים נוספים.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

אין לבחורים כל סיבה, להימנע מפגישות עם בנות ש'חזקות' מהם, בידיעה בתורה וביראת שמים. גם הבנות לא צריכות לראות בכך חיסרון. יש לזכור, שזהו תהליך טבעי ובריא שמתרחש בימינו, ערב הגאולה, ומטרתו להביא גם את הבעל וגם את האישה, לשלימות כזו שבכוחות עצמם הם לא יכולים להגיע.

הַדְרַת נָשִׁים

× חשיבה גלולתית:

במשך כל שנות הגלות לא למדו הנשים תורה, אימהות לא יכלו לבחון את הילדים בלימודיהם (מלבד נשים מיוחדות בהיסטוריה היהודית). עיסוקה של האישה היה לגדל את הילדים בגשמיות; להכין ארוחות, לנקות את הבית, לכבס את הבגדים, ובקיצור: לתחזק את הבית ולסייע לבעלה בלימוד התורה, קיום המצוות וחינוך המשפחה.

✓ חשיבה גאולתית:

על פי תורת הקבלה והחסידות, מכונה הבעל 'משפיע' והאישה מכונה 'מקבל'. בזמן הגלות, ה'מקבל' נחות מה'משפיע', זאת משום שהוא זקוק למשפיע ומקבל ממנו. אולם בימות המשיח, בגאולה האמיתית והשלימה, יתגלה מה שנמצא בזמן הגלות "מאחורי הקלעים", שם ל'מקבל' - האישה - יש שורש קדום וגבוה יותר מאשר ל'משפיע' - הבעל. בזמן הגלות המידע הזה היה מוסתר ואילו בגאולה - הוא יתגלה.

על פי דבריו של הרבי מלך המשיח, אנו נמצאים על סף התחלת ימות המשיח. ואכן, רואים במוחש שככל שמתקרבים לגאולה האמיתית והשלימה, הולכת ומתגלה מעלת האישה היהודיה, כפי שתהיה בגאולה.

הדבר מתבטא במישורים הבאים:

1. לימוד תורה: בדור האחרון נשים לומדות תורה, לא רק את ההלכות הנצרכות ומוכרחות ללימוד או לידיעת ההלכה, אלא בכל מקצועות התורה ובמיוחד לימוד תורת החסידות (שלמעשה זה נכנס לקטגוריית ההלכות הנצרכות גם לנשים, כיוון שע"י לימוד חסידות מקיימים מצות אהבת ה' ויראת ה', שבזה מחוייבים גם נשות ישראל), נשים רבות מקפידות על לימוד חת"ת בכל יום, ספר המצוות להרמב"ם, ועוד. כתוצאה ישירה מכך, הן יכולות ללמוד עם בניהם, גם במקצועות תורניים, שבדורות הקודמים היו מחוץ לתחום של עזרת הנשים, ואפילו לבחון אותם על לימודיהם.

הידע הרוחני של האישה מאפשר לה להשפיע על בעלה ולעודדו להתחזק בעבודת ה'. ההשפעה הרוחנית של האישה על התא המשפחתי - הולכת וגדלה.

2. פעילות: בדור האחרון, עוסקות נשים בעשייה ציבורית רוחנית, בשליחות,

בהפצת היהדות ומעיינות החסידות - באופן שלא היה מעולם. מדובר בעשיה מבורכת ובהשפעה אדירה - ובאופן המותר על פי ההלכה, מבלי לפרוץ חלילה את גדרי הצניעות. לעיתים נראה, כי פעילות הנשים והצלחתן, עולה עשרת מונים על פעילות הגברים.

3. **אמונה:** בתקופה האחרונה, נושאות הנשים את דגל האמונה בביאת המשיח, וסוחפות אחריהן את הגברים.

למעשה, טועמים גאולה:

על כל אישה להכיר בגודל השעה - שנמצאים על סף והתחלת ימות המשיח, ולהכיר בכוחות הגדולים שה' נתן לה לפעול ולשנות את כל הסביבה שלה: הן בתוך המשפחה - להשפיע על בעלה ועל הילדים והילדות, והן מחוץ לבית: בתחומי הפצת המעיינות חוצה, תוך שימוש בתכונות המיוחדות שה' חנן דווקא את הנשים - בחן, בנועם ובכרכות.

(מקורות: קונטרס "בך יברך ישראל" תשנ"ב; שיחת ש"פ אמור ה'תש"נ)

מנהג - חומרא או דרך חיים

× חשיבה גלותית:

1. כשמחנכים ילד ליראת שמיים - יש להקפיד איתו במיוחד על איסורים מן התורה (מדאורייתא). אך כאשר מדובר באיסורים 'רק' מדברי חכמים (מדרבנן), אפשר להקל...

2. עם ילדים - אפשר להקל בקיום מנהגי ישראל. ואם מדובר במנהגים שהתחדשו על ידי רבותינו נשיאנו רק בדורות האחרונים, מן הסתם לא נורא אם לא נקפיד עליהם עם הילד. הרי גם לפני שתיקנו את המנהגים החדשים, יכלו להיות יהודים יראי שמיים...

✓ חשיבה גאולתית:

לאמיתו של דבר ההיפך הגמור הוא הנכון. את הדגש החשוב ביותר יש לשים דווקא על מנהגי ישראל - ובמיוחד אלו שנתגלו אלינו בדורות האחרונים ביותר. זאת מכמה סיבות:

א. המנהגים בדווקא יוצרים את החיץ המבדיל בין הילד לענייני העולם וההשפעה מבחוץ. המנהגים מייחדים אותנו ומבטאים את תפילתנו "אתה בחרתנו

מכל העמים", לאמר: אנחנו שונים ולא נהיה מושפעים מחברה שלילית.

ב. מבואר בחסידות, שבימות המשיח יתגלה, שהשורש והמקור של דברי חכמים (תקנות ואיסורים מדרבנן) - נעלה וגבוה יותר מאיסורי התורה! שורשם של המנהגים נעלה עוד יותר, ודווקא בגלל השורש הגבוה שלהם, הם לא יכולים להתגלות בתורה באופן של חיוב. לכן לא הובאו בשולחן ערוך כחיוב, אלא רק כמנהג.

שורש ומקור המנהגים הוא בעצמות אין־סוף, וקיום המנהגים מביא את האדם להתעוררות היחידה' שבנפש. המנהג מגלה את עצם הנשמה.

לכן, כאשר מחנכים ילד ליראת שמיים יש להקפיד איתו דווקא על קיום המנהגים, כי על ידי כך היחידה' שבנפש שלו מתעוררת. השפעת המנהגים על נפשו הצעירה - גדולה יותר מאשר קיום המצוות מדאורייתא ומדרבנן. ההקפדה על המנהגים היא הערובה האמיתית להנהגת הילד ביראת שמיים.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

יש להחזיר בבית אוירה מיוחדת של הקפדה על מנהגי ישראל.

יש לתת דגש מיוחד על מנהגי חב"ד, שניתקנו והתגלו בדורות האחרונים, על ידי רבותינו נשיאנו.

יש להדגיש במיוחד את קיום המנהגים והתקנות שייסד נשיא דורנו - כ"ק אדמו"ר מלך המשיח, כגון: לימוד ספר המצוות לרמב"ם, אמירת י"ב הפסוקים, לימוד ענייני גאולה ומשיח וכו'.

(מקורות: לקוטי שיחות חלק א', שיחה לחג הפסח; לקוטי שיחות חלק י"ט שיחה לשמחת תורה)

שידרוג כל ארוחה משפחתית להתוועדות חסידית

✱ חשיבה גלותית:

ישנן שני סוגי ארוחת ערב מצד סדר הנהגת הגלות:

1. כל המשפחה יושבים יחד בבית או במסעדה. כמובן, כולם מברכים על האוכל לפניו ולאחריו, אבל האכילה עצמה היא לתיאבון וחסרה הכוונה של אכילה לשם שמיים.

2. בשעת האכילה נרגש אצל האוכל שהוא אינו אוכל לשם תאוה, אלא רק לשם עבודת ה'. האכילה היא לשם ניצול הכוחות מהאוכל, בכדי לעבוד את ה' בלב שלם

ובשמחה.

אין צורך לפרט את הצד הגלותי שבדרגה הראשונה, נציין רק את דברי אדמו"ר הזקן בספר התניא שהאוכל שלא לשם שמיים, הרי שגם האוכל הכשר שמותר מצד עצמו, יורד באכילה זו לג' קליפות הטמאות. אך גם הדרגה השנייה, שהיא לכאורה אכילה לשם שמיים ונחשבת לעבודת ה', טובה רק לזמן ולמודעות גלותית. בעידן הגאולה, זהו חיסרון.

✓ חשיבה גאולתית:

בשיחת שמחת תורה תשנ"ב, אומר הרבי מלך המשיח שכעת אנו נמצאים בתקופה שבה נסתיימה העבודה של "כל מעשיך לשם שמיים", והחלה העבודה הגאולתית המוגדרת "בכל דרכיך דעהו".

מהו ההבדל שבין שתי מדרגות אלו? "כל מעשיך לשם שמיים" משמעו, שהעולם קיים, אך הוא בטל לאלוקות. הם מציאויות נפרדות - שנאלצות להתחבר ולהתאחד. הוי אומר, העולם קיים ותופס מקום, אבל הוא משרת את האלוקות.

לעומת זאת המשמעות של "בכל דרכיך דעהו" היא, שהאכילה עצמה גופא היא עבודת ה', ולא רק כלי המשרת את עבודת ה'.

הדוגמא הנפוצה לכך היא, 'סעודת שבת', שבה האכילה עצמה היא עבודת ה'. בימות החול הדוגמא הקלאסית היא, התוועדות חסידית.

המטרה בהתוועדות חסידית היא, לא לבצל את הכח והאנרגיה שהאוכל נותן - בכדי לעבוד את ה' אחרי סיום ההתוועדות, אלא, האכילה עצמה - היא חלק בלתי נפרד מהפנמת המסרים ותכני ההתוועדות.

המשפיעים נהגו לתאר, שאחת הסיבות לכך שמניחים על שולחן ההתוועדות 'פארבייסן' היא, שהיות והאוכל 'סופג' את הניגונים והדיבורים החסידיים, הרי כאשר האדם אוכל מהתקרובת המוגשת, הוא מכניס לקרביו את תכני ההתוועדות, שנעשים דם ובשר כבשרו.

אם נדאג שבכל סעודה, בה מסובים בני המשפחה, יאמרו ענייני חסידות, הרי שהפכנו כל ארוחה להתוועדות חסידית, ו'השתדרגנו' מעבודת הגלות בבחינת "כל מעשיך לשם שמיים" לבחינת "בכל דרכיך דעהו". מעולם שבטל לאלוקות לעולם שהוא גופא אלוקות.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

יש להקפיד בכל סעודה, לקרוא קטע בהלכה, לספר סיפור חסידי ומה טוב בענייני גאולה ומשיח, ובכך, להפוך את הארוחה המשפחתית ל"סעודת משיח"...

(מקורות: שיחת שמח"ת תשנ"ב)

לימוד או מעשה?

✖ השיבה גלותית:

הגמרא במסכת קידושין מספרת על דיון מעניין שהתחולל בבית המדרש בעליית בית נתזה בלוד, שם דנו רבי טרפון וזקנים, בשאלה, מה חשוב יותר, האם תלמוד או מעשה? רבי טרפון אמר שמעשה גדול ואילו רבי עקיבא טען שתלמוד גדול יותר. מספרת שם הגמרא "נענו כולם ואמרו - תלמוד גדול, שהתלמוד מביא לידי מעשה".

אולם פנימיות התורה מגלה (אור־התורה תחילת פרשת ויגש, ועוד), שעדיפות זו, שיש ללימוד על המעשה, הינה רק לזמן הזה, ואילו לעתיד לבוא - בזמן הגאולה, יתהפכו הדברים, והמעשה יהיה גדול מהלימוד.

ואם כן, מכיוון שאנחנו נמצאים כעת בערב ובתחילת ימות המשיח, לכאורה, כטעימה מימות המשיח, יש צורך להקדיש יותר זמן והדגשה למעשה, היינו על קיום המצוות בהידור, גם על חשבון לימוד.

✓ השיבה גאולתית:

דבר ברור ופשוט, וכך גם קבע הרמב"ם בספרו היד החזקה, שבימות המשיח, "לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות - שהטובה תהיה מושפעת הרבה, וכל המעדנים מצויין כעפר. ולא יהיה עסק כל העולם, אלא לדעת את ה' בלבד. ולפיכך יהיו חכמים גדולים, ויודעים דברים הסתומים; וישיגו דעת בוראם כפי כוח האדם, שנאמר 'כי מלאה הארץ, דעה את ה', כמים, לים מכסים". כלומר, שהיהודים יעסקו אך ורק בלימוד התורה, ובה גופא, בלימוד פנימיות התורה.

וככל שנתקדם יותר בתקופות ובזמנים של הגאולה, כך נטבול יותר במי הדעת הטהור, וכפי שהרמב"ם מדייק בלשונו, 'לא יהיה עסק כל העולם - אלא לדעת את ה' בלבד.

יתירה מזו, לשונו של הרמב"ם היא: 'כמים לים מכסים', ממש כמו מי הים - שמכסים את כל מה שנעלם בתוכו, ולא נראית ולא מורגשת מציאותו הפנימית, כך לא תורגש הישות שלנו, ולא המציאות שלנו, וכל כולנו נהיה עסוקים ויטבולים בלימוד התורה.

ואם כן, אדרבה; ההכנה לימות המשיח מתבטאת דווקא בעיסוק בלימוד התורה, ובאופן של 'עוסק בתורה', כמו בעל עסק - ש'חי ונושם' את העסק שלו. ואפילו לעיתים נדרש מאיתנו, 'לגנוב זמן' מהעניינים האישיים שלנו, ולהשקיע בלימוד התורה, ובמיוחד בלימוד תורת החסידות ותורת הגאולה.

אמנם, עדיין לא מובן, כיצד תתישב הסתירה בין 'לעתיד לבוא - מעשה גדול', לבין 'לא יהיה עסק כל העולם - אלא לדעת את ה'.

את זה מסביר הרבי מלך המשיח במאמריו הקדושים שהמשמעות של 'מעשה גדול לעתיד לבוא', הוא שלימוד התורה יהיה "מעל לטעם ודעת", זאת אומרת שהאדם לא ילמד רק עד המקום בו הוא נהנה מהלימוד, או עד היכן ששכלו מורה לו 'עד כאן אתה מסוגל להבין' וכדומה, או להתמקד רק בנושאי לימוד שקרובים לליבו ויש לו מהם סיפוק ו'תכלית', אלא הלימוד יהיה באופן של 'מעשה'.

כלומר: משמעות 'מעשה' הוא כמו - "מעשין על הצדקה - כופין על הצדקה". הוי אומר, שהלימוד יהיה באופן של התרוממות מעל השכל, בצורה בה אדם לא יהיה כפוף למגבלות ההרגלים, הטבעיים וההבנה שלו, אלא יתקדם וילמד, גם כאשר לכאורה אין לו תענוג מכך.

לסיכום: מעלת 'מעשה גדול', היא לא שהמעשה יבא על חשבון לימוד התורה, אלא שהלימוד יהיה מעל גבולות הרצון, מבלי להתחשב עם רצונותינו והרגלינו. והמעשה - מלשון מעשין-כופין - ייתן משנה תוקף לאופי הלימוד ולעומק שלו, למעלה ממדידה והגבלה.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

עלינו לחנך את ילדינו ואף את עצמנו, שכלל שמתקרבים יותר לזמן הגאולה, ויתירה מזו, ככל שטועמים יותר מתקופת הגאולה ומתקרבים ונכנסים יותר לעידן של ימות המשיח - עלינו להפנות יותר זמן ללימוד, ובאופן של 'גדול מעשה'. גם אם הטעם ודעת שלנו, אפילו טעם ודעת של קדושה - טוען שעלינו להפסיק, הרי שעלינו להמשיך. וזוהי הטעימה האמיתית מהגאולה האמיתית והשלמה, בתחום לימוד התורה.

(מקורות: מאמר ד"ה ונבדי דוד תשמ"ו)

הינוך

התפתחות מוטורית וקוגניטיבית, בצורה מטאורית

× חשיבה גלותית:

צריך ללמד ילדים רק 'נגלה' - חומש, נביא, הלכה, משנה וגמרא. לימוד החסידות - לא שייך לילדים. שיחות של הרבי, ובפרט מאמרי חסידות - יש להשאיר לתקופת הבגרות, כשפלי החשיבה של התלמיד יבשילו ויהיו בוגרים דיים להבין עניינים עמוקים ורוחניים.

חשיבה זו נובעת מההנחה שהאדם הולך ומתבגר, מתפתח ומחכים עם השנים, ולימוד החסידות שייך רק אצל אנשים בוגרים בשכלם ובנפשם.

✓ חשיבה גאולתית:

במדרש מובא שלפני חטא עץ הדעת "היו המזלות מהלכין דרך קצרה ובמהירות", וכתוצאה מזה, היו הגדילה וההתפתחות המוטורית והקוגניטיבית מואצים. דוגמא לכך מובאת במדרש, שכאשר היה התינוק נולד, הייתה אמו שולחת אותו להביא בעצמו סכין כדי לחתוך את חבל הטבור...

הרבי מביא את המדרש הזה, כהוכחה שלעתיד לבוא, כאשר ילד רק יולד, הוא יוכל תוך דקות ספורות ללכת, לדבר ולהתנהג כמו 'גדולי'. הסיבה לכך נעוצה בעובדה שלעתיד לבוא - בגאולה האמיתית והשלימה - יחזור העולם לתיקונו, המזלות יחזרו ללכת במסלול הקצר והמהיר - המקורי שהיה לפני חטא עץ הדעת, וכתוצאה מכך, גוף האדם ושכלו יתפתחו בקצב מהיר מאוד. ההתפתחות הגופנית וכמו"כ המוטורית והקוגניטיבית איננה תלויה בכמות הזמן שעבר משעת הלידה, אלא - זה תלוי במספר הפעמים שהמזלות סבבו את כדור הארץ, הם המשפיעים והקובעים את הבגרות הגופנית והנפשית כאחד.

ההתפתחות הרוחנית של הילדים גם תהיה מטאורית. הנביא ישעיהו אומר "וּנְבָאוּ בְנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם" - כבר בגיל הרך יזכו הילדים לדרגת נבואה ולחיבור

עצום עם אלוקות. בגאולה תאיר בגלוי הנשמה של כל אחד, ו"נר ה' נשמת אדם" יתגלה עד שיאיר את כל סביבתו באור יקרות ויגלה אלוקות בכל מקום אליו יגיע.

כעת, ברגעי הגלות האחרונים שלפני הגאולה, כשילד יהודי לומד חסידות, הרי זה מעין והתחלת קיום הייעוד של ישעיהו הנביא " וּבָאוּ בְנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם". לכן, לאורך כל תקופת הילדות יש ללמוד איתם חסידות ועם הזמן וההתקדמות הלימודית - להגדיל את משך זמן ואיכות לימוד החסידות, משום שזו הכנה לשליחותו העתידית בגאולה.

בעשרים השנים האחרונות, אנו עדים ל'מבול' של ספרות ילדים בנושאי חסידות. ברוך ה' נפתח צינור של הנגשת ענייני חסידות לילדים, בצורה בה כל ילד יכול ללמוד, להבין ואפילו להסביר אלוקות.

עלינו לתת לילדים את הביטחון העצמי ללמד ענייני חסידות, על ידי שנכוון ונעודד אותם. לדוגמא, לדאוג שיחזרו שיחה של הרבי (מתוך "מעייין חיי" או "דבר מלכות לנוער") בשולחן שבת וכדומה, בפני כל המשפחה. כך יתחילו גם הם 'לטעום' מהשליחות העתידית שלהם בבגרותם.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

יש ללמוד ענייני חסידות עם הילדים בכל הגילאים. במשך הזמן יש להגדיל את זמן הלימוד ואת איכותו ובהדרגה - להרחיבו לנושאים עמוקים יותר. לכוון ולעודד את הילדים לחזור ענייני חסידות בפומבי; בפני כל המשפחה, חברים וכדומה.

(מקורות: שיחות חודש אייר תשמ"ז; ליג בעומר תשמ"ח; אחרון של פסח תשמ"ב; לקוטי שיחות חלק ג' שיחה לפרשת אחריימות)

לחסוך את השבט מבלי לחסוך באהבה

✖ חשיבה גלותית:

בכדי שהילדים יגדלו מוצלחים, חסידיים, יראי שמיים ולמדנים, יש להטיל עליהם אימה ופחד. כלשון הכתוב "חושך שבטו שונא בנו". הלא כתיב "עיר פרא אדם יולד", וכפי שלצורך אילוף העיר פרא - יש לייסרו בשוטים ובעקרבים בכדי לכוונו אל דרך הישר, כך גם את הילד צריך לחנך באופן שתהיה לו יראה מהוריו ומוריו, ואימת העונש - היא זו שתייצבו ותחנכו.

יתירה מזו: לרוב, זוכר ההורה את עצמו כילד כיצד אביו חנכו, ולפי עניות

דעתו של האב - הוא יצא 'מחונך להפליא', וממילא, ברצונו להעתיק את הצלחת הדור הקודם - אל הדור הבא.

ואם ניתפס למעט ציניות מטאפורית, הרי שהאבא היקר מרגיש וחש כיצד כל הערה ביקורתית, בונה את הילד, כיצד הפחד בעיניים הניבט מעיני הילד, מהווה את הנדבך בבנייתו של הילד, כילד מחונך, ממושמע וצייתן, וממילא - חסיד ירא שמיים ולמדן. לעיתים, חושב האב, שהאויב הגדול ביותר, שמפריע לו לחנך את בנו - הוא המשטרה והחוקים החדשים שנוצרו בשנים האחרונות, האוסרים על ענישה גופנית של ההורים והמחנכים, וכך - על פי תחושתו - נמנע ממנו החינוך שהיה רוצה לתת לבנו כדבעי למהווי.

✓ חשיבה גאולתית:

הרבי מלך המשיח, מחנך דורנו, המתווה לכל אחד ואחד מאתנו את הדרך לחינוך עצמנו, משפחתנו וסביבתנו, אומר, שעל מחנך וכן גם על הורה - לשאוף להגיע למצב של חינוך מתוך אהבה. כלומר ליצוק חוויה של עונג ורוממות הנפש, בקרב הילדים הלומדים תורה ומקיימים מצוות.

בגאולה האמיתית והשלימה, אומר הרבי, ייעלם תפקידם של השוטרים ואת מקומם יתפסו היועצים, הגורמים לאדם להגיע למסקנה מעצמו, ולא מאימת העונשים. ואכן, אם-כי תפקידם של השוטרים טרם נעלם, הרי שרבים פונים לייעוץ, בכל תחום, ומתאחדים באהבה עם המסר שהם מקבלים.

בעשור האחרון, צצים כפטירות אחר הגשם, ספרים רבים העוסקים בנושא כיצד לחנך מתוך אהבה דווקא. במסגרת מצומצמת זו, נתייחס לנקודה אחת מתוך מכלול גדול מאד של רעיונות:

אחד מיסודות החסידות הוא לנצל את טבע מידותיו של האדם וכן של הילד - לעבודת ה'. הטבע הבסיסי ביותר של אדם, באשר הוא - הוא להרגיש ולחוש את עצמו קיים בסביבתו. ולמעשה, כל פעולותיו של האדם נובעים מתוך תהיכה סמויה, הגורמת לאדם שכל פעולותיו יהיו מכוונות באופן כזה, שדרכם מציאותו תהיה נרגשת בסביבתו.

ואם כך הם פני הדברים, הבה נביט ונראה מה מתרחש בליבו של ילד הגדל בבית, שבערך בכל רבע שעה, מעירים לו הערה כל-שהיא, על דבר שעליו לתקן; ילד הסופג הערת ביקורת בכל 15-20 דקות מההורים, אך לאידך, כשהוא עושה מעשה טוב ומתאמץ - הוא הופך להיות 'שקוף', כאילו מדובר בדבר טבעי, הרי

אט־אט, קולט מוחו של הילד, שנוכחותו מותנית בסטייה מדרך הישר והטוב, בהתנהגות שלילית והתנגדות לחינוך. כפועל יוצא מכך, הדחף הבלתי־נשלט של האדם - באשר הוא אדם - לחוש את נוכחותו במרחב בו הוא קיים ונמצא, יוצר דחף תת־הכרתי לפעול בצורה שלילית שתגרום לאותה תחושת נוכחות, שתספק את הרצון האנושי הפשוט.

עלינו לפעול בצורה הפוכה לחלוטין! כל מאמץ של הילד בכיוון החיובי - ולו הקלוש ביותר, יזכה להערכה ולעידוד מצד סביבתו הקרובה - כלומר ההורים. ועד כמה שרק ניתן, יש להימנע מביקורת שלילית (וגם במצב שאין ברירה, ועלינו להעיר על התנהגות לא הולמת, הרי שברגע שלאחרי זה, יש לחזקו באהבה ובחום ולמחוק - עד כמה שניתן - את הרושם בנפש הילד מאותה ביקורת שנאמרה קודם לכן).

כך לומד הילד, וכתוצאה מכך מנווט מוחו באופן אוטומטי, לחוש ולהרגיש שנוכחותו מותנית בכיוון ההפוך, החיובי. וחייב אדם לדבר בלשון רבו: "צודק אשר אין זו הדרך להשתמש בחינוך בעונש השבט, כי לפעמים הכי תכופות יצא שר - שמשתכרים על ידי זה - בהפסדו. ודי למבין. ורואים במוחש, אשר בתוקף המלוכש בדרכי נועם - פועלים יותר".

👉 למעשה, טועמים גאולה:

על ההורים להפוך להיות 'ציידי התנהגות חיובית'; לחפש בכל רגע, על מה להעיר לילד ולהאיר - על דברים טובים שעשה.

בכל הזדמנות שרק ניתנת, לתת שיקוף להתנהגותו, ולהראות עד כמה חשובה התנהגותו ואף לספר על כך לדוגמה: כדאי להציע לילדי הבית, שכל אחד ינהל מחברת אישית, בה יכתוב בעצמו מעשים טובים שהוא עשה במשך השבוע, ובסעודת שבת, יונחו כל המחברות מתחת למפת החלות שבת. כך, בין הדגים לבשר, האבא יקריא בפני כולם את הדברים הטובים, וידגיש שלוש התנהגויות ומאמצים יוצאי דופן, שהילד עשה השבוע. כך גם יישארו הילדים ערים ומחוברים לסעודת השבת.

(מקורות: אג"ק חלק י"ב, עמוד רסו)

ממתק בטעם אלוקות

✳ חשיבה גלותית:

כשרוצים לחנך ילדים - יש לחנכם על ידי ממתקים ופרסים בלבד. הרמב"ם

פוסק כך מפורשות להלכה, שכאשר רוצים להשפיע על ילדים יש לעשות זאת על ידי דברים ש"אהובים אצלו לְקַטְנוֹת שְׁנֵי", כמו ממתקים (ובלשוננו: קליות ואגוזים, שהם היו הממתקים של אותה תקופה), זאת משום שאין לילד את הבשלות הנפשית לעשות את האמת - רק מפני שזו האמת.

✓ חשיבה גאולתית:

הגדרות הרמב"ם בשלימותן חלות רק על הילדים של פעם, ואילו בדורות האחרונים חלו שינויים והוספות. כשם שנעשה שינוי בטבע הפיזי, כך נעשה גם שינוי בטבע הרוחני: הילדים של היום, הינם בעלי תכונות רוחניות שונות מאשר ילדי העבר.

בשיחתו הקדושה של הרבי (נדפסה בלקוטי שיחות חלק כ' עמ' 66) נכתב שחור על גבי לבן, שאדמו"ר הרשב"ב גילה וחידש דרך בחינוך. הוא פתח צינור חדש, שעל ידי חינוך כדבעי מצד ההורים והמחנכים, יוכלו לחנך ילדים בצורה כזו שאלוקות תהיה "דברים שהם אהובים אצלו" גם בכזה גיל שמוגדר "קַטְנוֹת שְׁנֵי".

כיום, הילדים הינם בעלי תכונות גאולתיות. אפשר וצריך לדרוש מהם אהבה ותשוקה לאלוקות, לתורה ומצוות ללא אינטרסים. אפשר לראות בחוש, שבדור הזה ילדים רוצים ומבקשים גאולה באמת, מכל הלב ועד כדי בכיה, מכך שמשיח עדיין לא הגיע... והסיבה לכך היא, שהטבע של הילדים בדור הזה, שונה מטבע הילדים בדורות הקודמים.

בשמחת תורה תשנ"ב, הוסיף הרבי ואמר, שיש לחנך ילד יהודי בצורה כזו, "שכאשר מביטים עליו - מיד רואים משיח". הרבי ייסד את דבריו על מאמר חכמינו זכרונם לברכה "אל תגעו במשיחי - אלו תינוקות של בית רבן". תביעה כזו לחינוך לא הייתה בדורות הקודמים, אבל כאשר הטבע של הילד הוא אלוקי, ניתן לדרוש שכל חייו יהיו ספוגים וחדורים ב"משיח".

הידיעה הזו נותנת לנו כח לחנך את הילדים בשיטה הגאולתית.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

בנוסף לחינוך על ידי ממתקים ופרסים - ישנה דרך חדשה וכח חדש שניתנו על ידי הרבי מלך המשיח, לחנך את הילד לכך שאלוקות תהיה דבר אהוב אצלו, זאת בהתאם להשקעת ההורים והמחנכים.

לדוגמא: ההורים צריכים לקנות לילד סידור אישי, לקבוע קופת צדקה בחדרו, להעניק לו חת"ת עם שמו וכדומה. פעולות אלו ינווטו בלבן את

יצר הרכושנות הטבעי, לענייני קדושה, תורה ומצוות.

(מקורות: לקוטי שיחות חלק כ' ע' 66)

ערבים פני הורים ילבינו

✱ חשיבה גלותית:

האוכלוסייה האנושית, מורכבת משלושה דורות של גילאים. 'הדור השלישי' - הסבים והסבתות. 'הדור השני' - האבות וההורים, ו'הדור הראשון' - הנוער וביחוד הילדים.

מטבע הדברים, ככל שהמשפחות קשורות יותר למסורת אבות, מתהדק הקשר בין שלושת הדורות, סבא-אבא-בן. הקשר מתבטא בכך שהבנים והאבות, מסתכלים 'מלמטה למעלה' על הסבא, ולעיתים גם על אבי הסבא, בתור מקור ממנו יש עצה ותבונה, לקח ומוסר - בבחינת 'שמע בני מוסר אביך'.

לאידך גיסא, משפחות שלתוכן חדרו התרבות המערבית והמודרניזציה, מתאפיינות בחוסר קשר הערכתי בין הנכדים והבנים, לסבים, ובהרס ההיררכיה המשפחתית - דבר שעשוי לעיתים להוביל, לאיבוד ערכים והרס יסודות ותשתיות המוסר.

תופעה זו שלילית מאד, ועולה בקנה אחד עם דברי הגמרא במסכת סוטה. במנותה את כל המאפיינים השלילים של דור 'עקבתא דמשיחא', מציינת הגמרא תכונות אלו של "נערים פני זקנים ילבינו, בת קמה באמה, כלה בחמותה".

✓ חשיבה גאולתית:

ייחודה של הגאולה, היא בכך שהיא הופכת את הגולה עצמה - לגאולה. כלומר, לא הרס המציאות, אלא גילוי האלוקות בתוך המציאות והפיכת הגולה לגאולה.

כך היא ראייתו של הרבי מלך המשיח, שמהפך כל מציאות שלילית הכתובה במדרשי חז"ל - למציאות חיובית, או ליתר דיוק, מגלה את המציאות האמיתית - הגאולתית. אין זו פרשנות גרידא למאמרי חז"ל, שיכולים להתפרש כך או כך. פרשנותו של הרבי - פוסקת את הדין בבית דין של מעלה, וגורמת שהמציאות תהיה כך!

ולענייננו: בת קמה באמה, כלה בחמותה, ונערים פני זקנים ילבינו, מתפרשים על ידי הרבי באופן, של מרד נעורים חיובי, שבו הבנים קרובים יותר לקב"ה מאשר ההורים, והאבות - ההורים, מתביישים בראותם עד כמה שהבנים שלהם חזקים יותר באמונתם ודתם, מאשר הם עצמם, ובכך משפיעים הבנים השפעה חיובית על ההורים, בהתקרבות לה' ולתורתו.

למעשה, הדברים כבר מפורשים ומבוארים בנבואה עתיקת הימין, 'והשיב לב אבות על בנים' - וכפי שחז"ל מסבירים - 'על-ידי בנים'.

עומק נוסף בעניין זה, על פי תורת הסוד: כידוע, בשורשו, ה'מקבלי', גבוה יותר מאשר ה'משפיע'. ולכן בשורשה, גבוהה 'ספירת המלכות' מכל תשע הספירות שקדמו לה. בגאולה יתגלו הדברים כפי שהם בשורשם, וה'מקבלים' יהפכו למשפיעים ומקבלים בעת ובעונה אחת. כלומר, הם יקבלו מהורים ומהמחנכים את הגילוי והאור, ויקרינו כלפי מעלה (קרי, כלפי ההורים והמחנכים), את כח העצם - שהוא כח מסירת הנפש, והחיבור העקשני לתורה ומצוות, שטמון דווקא בהם, בהיותם 'מקבלי'.

ואכן, במתן תורה - שהיה מעין גילוי ימות המשיח, התבטא הדבר בכך שעם ישראל זעק לקב"ה; בנינו עורבים אותנו.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

יש להשתדל שכמה שיותר ילדים, ישמעו את עשרת הדברות בחג השבועות, ואפילו תינוקות בני יומם, בידיעה שילדים אלו יהיו אלו שעליהם יאמר, 'הם הכירוהו תחילה', והם יהיו אלו שילמדו אותנו, ההורים, בבחינת והשיב לב אבות על בנים - על-ידי בנים.

במשך כל השנה כולה, יש לקשר את הילדים בכל פרט אפשרי, לרבי מלך המשיח, היחידה הכללית, שחושפת ומגלה את היחידה הפרטית. חיבור כזה, שיקרין לאחר מכן ב'אור חוזר', אלינו ההורים.

הנהגה חסידיית

התקשרות בכל הרבדים

✱ חשיבה גלותית:

הכתיבה לרבי, ובאמצעותה ההתקשרות לראש בני ישראל שבדור, צריכה להיות רק על עניינים רוחניים. זאת בשל העובדה שתפקידו של רבי ישראל, הוא לשמש כדמות רוחנית, שנועדה לרומם ולהגביה את עם ישראל מבחינה רוחנית.

תפקידו של הרבי הוא לחזק את האמונה הקיימת ביהודים בטבעם (וכלשון הידוע 'רעיא מהימנא' - המזין ומפרנס את האמונה), שלא תהיה רק מבחינת 'מקיף' אלא תשפיע על כל תחומי החיים שיהיו חדורים באמונה. וכך גם ללמד את העם דעת באלוקות, הפועלת שהאמונה - דרך לימוד והבנת האלוקות - תופנם בלבבות היהודים, ותעורר בהם אהבה ויראה.

אולם, בכל הנוגע לרובד הגשמי של החיים, כמו בריאות ופרנסה וכו', הדבר מחוץ לתפקידו של רבי, כמנהיג הדור. היות והדבר שייך לחלק החומרי והגשמי של החיים.

✓ חשיבה גאולתית:

מלך המשיח מחדש, שחלק מהמשמעות של 'אין עוד מלבדו', היא שיורגש בעולם כיצד כל המציאות היא התפשטות וגילוי ה', ואין שום מציאות שחוץ לזולתו חס־ושלום. וכך גם, שייכותו של מנהיג ונשיא הדור (המשיח שבדור, המייצג את התגלות האלוקות בעולם), הכולל ומקיף בתוכו את כל רובדי החיים, הרוחניים וגם הגשמיים, של כל אחד ואחת.

כלומר, תפקידו של מלך המשיח, מנהיג הדור, לא מסתכם אך ורק בפן הרוחני בחיי היהודי - באופן כזה שניתן לומר חלילה שהמציאות הגשמית איננה חלק מהקדושה, והיא נפרדת מאחדותו יתברך - אלא, בכל פרט ופרט בחיים, ניכרת מציאות נשיא הדור. דבר זה בא לידי ביטוי בכך ש:

א. בכל עניין ועניין, שואל יהודי את עצמו 'מהי דעת מלך המשיח בנושא?', גם אם מדובר בעניין גשמי, או פרטי לחלוטין.

ב. חסיד מדווה לרבי אחת לתקופה, והוא מוסר דו"ח בו הוא מפרט - לא רק את ההצלחות או הבקשות הרוחניות שלו - אלא גם את ההצלחות ובקשות הברכה, האישיות והגשמיות! בכך הוא מדגיש, שגם המציאות הגשמית שלו, חדורה וספוגה באלוקות, המתגלית על ידי נשיא הדור.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

עלינו להשתדל, שבפעילות בהפצת היהדות והמעיינות חוצה, נחבר את היהודים שסביבנו, לא רק 'לאור המתפשט מן המאור' [חסידות של הרבי], אלא גם למאור עצמו [הרבי].

עלינו לגלות ליהודים סביבנו ש"יש רבי בישראל, ואין הוא נכנס בהגבלות הטבע, והרוצה ללכת לבטח דרכו: במסחר, בהנהגת הבית וכו' - לא ירים את ידו מבלי לשאול את פי הרבי". בכל תחומי החיים, הן כשופט, והן כיועץ, והן כנביא.

(מקורות: אגרות קודש, חלק ג' עמוד נד)

טרום נסיעה לרבי

✱ חשיבה גלותית:

כיום, לאחרי ג' תמוז, חשוב מאד לנסוע לרבי, ואף לחנך את הדור הצעיר לכך, וזאת אך ורק משום סיבה אחת - מכיוון שבאם לא נוסעים לרבי, מפסיקים אט-אט לחוש, בגלל מרוץ החיים ושטף האירועים, את חסרונו של הרבי.

וכשמגיעים לרבי, ורואים את הכיסא הריק, וכיצד בעיני החסידים ניבטים כמיהה, צימאון ורצון אין סופי לראות את מלכנו - הרי זה גורם לכך שיהיה לאחר מכן, בחזרה לארץ, את החוויה המתמדת של רצוננו לראות את מלכנו. כלומר: לזכות להגיע לחוסר מנוחת הנפש (אינגאנצן צוטרייסלט - כתית) ממצב הגלות בה נמצאים.

✓ חשיבה גאולתית:

הנסיעה לרבי מחדירה בכל ישותנו ובכל עצם מציאותנו את התחושה ש"יש רבי בישראל, ואין הוא נתון בהגבלות הטבע" - הראש והמנהיג שמזרים חיות ואנגריה לכלל החסידים, ויתירה מזו - לכללות עם ישראל וגם לכללות הבריאה כולה.

בשהיה בד' אמותיו של מלך המשיח, לצד הכאב והציפיה, בולטת יותר התחושה והוודאות, שהרבי כאן, חי וקיים, וגואל בהווה את כל אחד ואחת מאתנו הן בגאולת

הפרט, והן בגאולת הכלל.

כשרואים את כלל החסידים, והתמימים בפרט - בהנהגתם בהיכל המלך - חשים בכל רבדי נפשנו שרבי איננו נושא לשיעור היסטוריה או משא לגעגועים - אלא מציאות ברורה ומוחשית, שהרבי כאן, איתנו.

ובבואנו לארץ, עלינו לקחת את אותה חוויה מרוממת, לפשט אותה ו'לפרוט' אותה לכל שעות היום - כולל גם אל תוך מציאות החולין שלנו.

הדבר מקבל משנה תוקף כשנמצאים בשנת השמיטה, שכולה שבת לה' - הוי אומר; כל כולה מוקדשת לחיות בכל רגע ורגע את מציאות נשיא הדור - כפי שהגמרא אומרת 'תלמיד חכם איקרי שבת', במשמעות של רוממות מהבריאה. בשנה זו כולנו מתרוממים לאותה חוויה של חיבור והתעצמות עם המציאות של הרבי שנקרא שבת.

למעשה, טועמים גאולה:

על כלל הנוסעים לרבי ללמוד את קונטרס בית רבינו שבבבל, שכל כולו - מתחילתו ועד סופו - זועק זעקה אחת ויחידה: הרבי חי וקיים וגואל אותנו בכל רגע ורגע, ותיכף זוכים לראות את 770, מחובר לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה, תיכף ומיד ממש.

שעון חב"ד

*** חשיבה גלותית:**

ביחס לבתי הכנסת בחוגים אחרים, מאופיינים בתי הכנסת החסידים, בחוסר סדר. לעיתים גם בחוסר ניקיון. הטענה המושמעת היא, ש"בית כנסת איננו מוזיאון, וגם לא אולם קונצרטים, אלא מקום חי ותוסס", מקום להתוועדות... אם יש קצת ניירות זרוקים על השולחנות או הרצפה, לא נורא...

הלמדנים שבינינו מוצאים סימוכין לנושא בדברי המשנה "כל המקודש מחבירו, חרב מחבירו". הדוגמא הבולטת לכך, היא הסיפור על גביר שהגיע ל-770 והתפלא, מדוע מרכז העצבים של העולם, נראה בצורה כל כך פשוטה ולא ממש נקייה... התשובה שקיבל, (כמדומה מהרב חודקוב) הייתה: "770 הוא כמו חדר המכונות באניה - המנוע שמפעיל הכל. הוא לא חייב להיות נקי"...

לסיכומו של דבר, טוענים חסידים שסדר קפדני מדי, הוא סימן לחוסר חיות. וחיות, לטענתם, מאופיינת בחוסר סדר.

✓ חשיבה גאולתית:

תורת החסידות מבארת, שהחידוש של ימות המשיח הוא, שיבלי גבולי וגבולי, חוברים ומתאחדים יחדיו, או כלשון הידוע "אורות דתוהו בכלים דתיקון". הסדר בעולם, מקורו בגבול. כאשר מקורו של הגבול הוא, הצמצום הראשון שהיה באור אין סוף.

ולעומת הסדר, החיות וההתלהבות, ובמיוחד כאשר החיות פורצת את הגבול של המדידות וההגבלות - שורשם באין סוף שלפני הצמצום.

דורנו מקבל כוחות מיוחדים שלא היו קיימים בדורות קודמים - והוא מסוגל לשלב ולחבר הפכים, גם בנושא של סדר וגבול מול 'פרצת', חיות, התלהבות ולכתחילה אריבער.

הדוגמא הבולטת ביותר לעניין, הוא הנהגתו של הרבי מלך המשיח, שהעיר פעמים רבות למזכירים ולאנשי ש"י, אודות החשיבות של סדר וניקיון - גם ב־770 הביע הרבי לא אחת, את אי שביעות רצונו, מחוסר הסדר והניקיון שקיים בבית הכנסת.

יתירה מזו; הרבי מלך המשיח, מראה דוגמא אישית, של שילוב הפכים. מצד אחד 'פריצת גבולות', חיות והתלהבות - ומצד שני סדר מופתי, דיוק מופלא בזמני התפילות וההתוועדויות.

ניקח כדוגמא את חלוקת 'כוס של ברכה' שנמשכה עד שעות הבוקר. סיום החלוקה לא נקבע על פי שעה, אלא על פי אחרון האנשים שמגיע, זוהי דוגמא אופיינית ליאין סוף מוחלט. אולם מצד שני, למחרת בבוקר תפילת שחרית התחילה בשעה עשר בדיוק! כאילו שום דבר לא אירע במהלך הלילה... חיבור הבלי גבול והגבול יחדיו.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

יש בכוחם של חסידים להפוך את בית הכנסת למקום הכי תוסס והכי חי - ויחד עם זה, לשמור בקפדנות על הניקיון המוחלט והסדר המופתי.

וכמו כן, בבתי אנ"ש, יש להקפיד בכל יומי דפגרא, לערוך התוועדויות עם המשפחה, שיכניסו חיות חסידית וחיות בענייני גאולה ומשיח בכל פרט בבית, לוודא שישנה השתתפות ערה של בני המשפחה בכל פעולות הקודש ובמבצעי הרבי - ויחד עם זאת, לוודא שהדבר לא פוגע, כהוא זה, מסדר היום, משלום הבית, מארוחה חמה ומזינה לילדים וכו'.

לפק(ו)ח ע(י)ניים

× חשיבה גלותית:

יהודי צריך לתת צדקה פעמיים ביום, אחת לפני שחרית ואחרת מנחה. גם כאשר אדם פוגש נזקק ברחוב, חובה לעזור לו ולקיים בכך את מצות צדקה.

אולם, אין שום ענין לחפש נזקקים, בגשמיות או ברוחניות, בסביבה הקרובה והרחוקה. הדאגה לנזקקים והחיפוש אחריהם, צריך להיות תפקידו של הקב"ה, הדואג לכל יהודי באשר הוא.

גם מבחינה הלכתית, כאשר אדם הולך על שפת הים ורואה אדם שטובע - ברור שחובה עליו לעשות כל שביכולתו על מנת להצילו. אולם יחד עם זאת, אין מצוה ללכת לחפש אנשים שעומדים לטבוע על מנת להצילם.

הפעם היחידה בה יש מצוה לחפש אחרי עניים, הוא יום הפורים, בו 'כל הפושט יד - נותנים לו'. אולם במהלך השנה, אין בכך עניין.

✓ חשיבה גאולתית:

כתוב בלוח היום יום לכ"א אדר ב', שכמו שהקב"ה נתן למשה את התורה, ומשה נהג בה עין טובה ונתן אותה לבני ישראל, כך גם אדמו"ר הזקן - משה רבינו של תורת חסידות חב"ד - קיבל את תורת החסידות לעצמו, נהג בה עין טובה ונתן אותה לכל עם ישראל.

כלומר, ככל שמתקרבים יותר ויותר לזמן הגאולה, כך עניינים 'עצמיים', שמלכתחילה היו שייכים אך ורק לגדולי ישראל ונשיאי ישראל - הופכים להיות 'עצמיים', שייכים לכלל ומחייבים את הכלל.

סדר ההנהגה הנכון הוא, לחפש היכן יש יהודי שקשה לו, בגשמיות או ברוחניות ולסייע לו! לא רק מי שנקלע בדרכי. גם אם מלאכת החיפוש והאיתור דורשת יגיעה רבה.

נכון, זהו לכאורה סדר ששייך רק לרביים, הנקראים 'ראשי בני ישראל', כאשר תפקידו של הראש הוא לדאוג לכל איברי הגוף, וכך ענינו של הרבי הוא לדאוג לכל יהודי, באשר הוא, אולם ככל שמתקרבים לגאולה - הופכת להיות גם הנהגה של 'רבי', להיות נחלתו ותפקידו של כל חסיד.

הדבר יובן לאור דבריו של הרבי מלך המשיח, בהושענא רבא תשנ"ב, אז התבטא

שכל יהודי מקבל את הכוחות הנדרשים כדי לנהוג באדמו"רות. אין הפירוש שכל חסיד צריך 'לפתוח חסידות', אלא הכוונה פשוטה, שכל אחד צריך לאמץ לעצמו את סדר ההנהגה של 'רבי' - לחפש בחפש מחופש, אולי יש יהודי - גם במקום רחוק, בגשמיות או רוחניות שזקוק לעזרה כלשהי בגשמיות או ברוחניות.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

יש לעודד את האברכים הצעירים, לצאת לשליחות למקומות רחוקים, היות ובכך אנו מיישמים את ההנהגה הגאולתית - כמו ראש בני ישראל - של חיפוש יהודים בקצוי תבל הזקוקים לעזרה ואכפתיות למצבם.

גם אנ"ש המתגוררים בקהילות, עליהם לפקוח עין באופן תמידי ולראות האם יש יהודים סביבם, בקהילה ומחוצה לה, הזקוקים לעזרה ברוחניות או בגשמיות.

יזמות חסידית

✖ חשיבה גלותית:

הרבי מה"מ מורה דרכנו, קבע את סדר היום החסידי של כל אחד ואחד מאתנו - לכל אורך מעגל השנה - החל ממצע מצה בחודש ניסן ועד לקריאת מגילה ומשלוח מנות בחג הפורים. בנוסף לכך, הרבי גם נתן לכל אחד ואחת את הכלים, כיצד לבצע את המשימות המוטלות עליו.

לכן, למעשה אין מקום לחשיבה וליוזמה אישית. אדרבה, המצאת מבצעים, יוזמות ורעיונות חדשים מהווים, לפחות בזעיר-אנפין, הנהגה של היפך ההתקשרות, ההתבטלות וההתמסרות לרצונותיו הקדושים של כ"ק אדמו"ר מה"מ.

✓ חשיבה גאולתית:

כדי להבין את הדברים, שומה עלינו לעלעל מעט בדפי ההיסטוריה, המספרים לנו את קורות ואירועי סדר הנשיאות של הדור השביעי והנשיא השביעי.

בשנים הראשונות של הנשיאות של הרבי, סדר ההנהגה היה, שכל אברך צעיר שרצה לצאת לשליחות, בחר הרבי בעצמו לאברך ורעייתו, את המדינה ואת העיר בה עליהם להתגורר ולפעול.

יתירה מזו, כל פרט קטן בחיי השליחות, הונחה בצורה מדויקת וחד משמעית ע"י הרבי מה"מ בעצמו. בכך גם התבטאה גדולתם של אותם אברכים - במסירותם

ובהתבטלותם כלפי ההוראות וההנחיות אותם קיבלו. אכן, יוזמות אישיות והמצאת רעיונות חדשים, היו מופרכים מעיקרא.

אולם אט אט במשך השנים, החל הרבי לעודד בהדרגה את היוזמות, כאשר בתחילה הנחה הרבי שאברכים יבחרו לעצמם את מקום השליחות וידווחו למזכירות, ולא יצפו שיבחרו להם את מקום שליחותם. לאחר מכן החל הרבי לעודד חסידים שיפעילו חשיבה עצמאית עם רעיונות פוריים ויצירתיים משלהם. ובלשונו הקדוש של כ"ק אדמו"ר מה"מ, שציטט בהקשר לשליחות את דברי רש"י בפרשת שלח: "שלח לך; לדעתך, אני איני מצווה לך" - כלומר, אל לנו לחפש ציווי לכל דבר, ואדרבה צריך להיות לדעתך - הפעלת שיקול דעת וחשיבה עצמאית, ויתירה מזו - יצירתיות ויציאה מקופסת הקיבעון המחשבתית.

וכהלשון הידוע, בשיחת כ"ח ניסן הידועה - "ויהי רצון שימצאו מכם אחד שניים שלושה שיטכסו עצה..."

אלא שכאן תמה הבן:

א. מדוע אין בכך משום היפך ההתקשרות והביטול לנשיא הדור, הרי עדיף להתמקד בהתבטלות מוחלטת לרצונותיו הגלויים שהורה לנו הרבי ברורות ומפורשות?

ב. באם פועלים בצורה מדויקת וברורה בהתאם להנחיות שאינן משתמעות לשני פנים - הרי ודאי י'עמאלט גייט מען אויף דעם רבי'נס פלייצעס' (ואז מסתמכים על כתפיו של הרבי).

ג. מכיוון שאני יוצא להילחם מול עניני העולם ולעשות את העולם לדירה לו יתברך - הרי שעדיף להתמקד בהוראות והנחיות ברורות ולא לחפש 'דרכים חדשות', שהרי 'כל הדרכים בחזקת סכנה', ואם נהיה צמודים להנחיות מדויקות, אז יש לנו הבטחה ונתינת כח שבוודאי נצליח, וחלילה, ההיפך, יביא את היפך ההצלחה...

והמענה הוא: ישנה נתינת כח מיוחדת מאת הרבי מה"מ, ורצונו הקדוש הוא - שדווקא אנחנו ניזום רעיונות חדשים ובלשונו הק' של כ"ק אדמו"ר מה"מ: "כי תצא למלחמה . . . במלחמת הרשות הכתוב מדבר", ושם מסביר הרבי שימלחמת הרשות' משמעותה - כיבוש שטחים בעולם והפיכתם לקדושה.

גם רעיונות חדשים, במובן של חשיבה חדשה שלא קיבלה הנחיות מלמעלה ואין על זה ציווי תורה מפורשים, אומרת התורה "כי) תצא למלחמה", וגם אם אתה

מפחד שאין לך את הסייעתא דשמיא של המשלח - אומרת לך התורה "ונתנו ה' אלוקיך בדייך ושבית שביו".

(אם כן, בוודאי שיש הבדל בין פעילות שהרבי הורה עליה ברורות ומפורשות, לבין רעיונות שחסידים יוזמים. בעוד שעל דברים שאמר הרבי מפורשות - ישנה נתינת כח מאת נשיא הדור - עוד לפני התחלת הפעילות. ואילו ביוזמות אישיות, נתינת הכח של הרבי מתרחשת רק לאחר היוזמה והתחלת הפעילות בפועל - ראה שיחת ש"פ תצא תש"נ הע' 32).

יתירה מזאת - דווקא באותן יוזמות אישיות, בא לידי ביטוי עצמות נשמתו של היהודי כפי שהוא חלק מעצמותו ית', ואכמ"ל.

אלא, שכל אחד ואחת צריכים שיהיה להם 'עשה לך רב', בכדי שאותם רעיונות ויצירתיים לא יהיו חלילה בסתירה להנחיות שניתנו כבר בעבר ע"י הרבי.

ולאותם חסידים הדואגים שמא חשיבה כזאת גורמת לישות והיפך ההתבטלות, המענה הוא - שמכוון שזה גופא הוא רצון הרבי, הרי שמציאותם וישותם גופא חדורה בהתבטלות, כלומר שבכל רגע נרגש בישות וביצירתיות גופא - שהיא על פי רצונו הקדוש וממילא יזכה גם לכוון לאמת.

ובוודאי שכדרכם של חסידים, קודם היציאה עם הרעיון, יכתוב כל אחד לרבי על כל רעיונותיו, ובכך גם יהיה כלי לכוון לאמת וגם שיזכה לכך, שבתוך מציאותו ויוזמותיו, תהיה נרגשת מציאות המשלח (מעין ודוגמת הייעוד העתידני שבייש' הגשמי נרגש הייש' האמיתי)

👉 למעשה, טועמים גאולה:

על כל אחד לטכס עצות ורעיונות חדשים, כיצד לפעול את ביאת משיח, ולחדור גם לתוך שטחים שליובאוויטש מעולם לא חדרה אליהם, מתוך ידיעה והבנה, שגם באותם דרכים שלא נסללו, צועד הרבי עם כל אחד ואדרבה ביתר שאת וביתר עוז, אלא שנתינת כח זו של הרבי מתרחשת רק לאחר יין שיזמנו והתחלנו לפעול ובזה דווקא מתבטא עיקר ההתקשרות.

(מקורות: שיחת פרשת תצא תש"נ ושם בהערה 23. שלח לך תשמ"ט)